chudé straně, ať už jménem odměny nebo jen hotových výloh, je s to přivoditi nepříznivé hodnocení advokáta a celého stavu u strany tím dotčené. Vzhledem k nebezpečí z toho hrozícímu pro důvěru v advokátní stav nutno považovati za protistavovské a proto nepřípustné již samo překročení předpisu § 16 adv. řádu a § 64, odst. 5 c. ř. s. požadováním zálohy na chudé straně vůbec. Nelze vylučovati kárnou odpovědnost proto, že záloha byla nepatrná, což by vedlo k důsledku, že by bylo přenecháno úvaze advokáta, poměry strany chudé ani neznajícího, zda a do jaké výše může požadovati od strany té přímo (zálohou) hotové výdaje, aniž po případě věděl, v jaké výši mu vzejdou, a umožňovalo by obcházení povinnosti bezplatného zastupování chudé strany. I objektivně nepatrná a pro advokáta bezvýznamná částka může znamenati pro chudou stranu velikou újmu, tak, jak tomu bylo v souzeném případě podle oznámení N., jenž uvedl, že jsa čtyři léta nezaměstnán, neměl ani požadovaných 30 Kč a musel si je vypůjčiti, aby vyhověl výzvě obviněného, a může vzbuditi tak nepříznivé mínění o advokátu. N., jenž byl jednáním obviněného dotčen a, jak uvedeno, nepříznivě je posuzoval, jistě o postupu obviněného nepomlčel, takže závadný postup obviněného přišel ve známost veřejnosti, čehož si obviněný jako advokát musel býti vědom.

Pokud obviněný v přípise zaslaném kárnému senátu Nejvyššího soudu ze dne 5. prosince 1938 uvádí s poukazem na předložený zároveň dopis N. ze dne 14. dubna 1938, že nejde o osobu chudou s nárokem na právo chudých, nýbrž o obchodníka, přezírá, že je rozhodno jedině, že N. byl v době udělení práva chudých a trvání sporu nezaměstnán a nemajetný a že stav nastavší u něho v roce 1938 nepřichází tu vůbec v úvahu. Je proto jednáním obviněného založena kárná skutková podstata porušení povinnosti povolání i zlehčení cti a vážnosti stavu. Odůvodněnému odvolání bylo proto vyhověti a uznati právem, jak uvedeno ve výroku.

Čís. 376 dis.

Nebyl-li advokát zpraven o zániku plné moci advokáta odpůrcova způsobem předepsaným v § 36 c. ř. s., prohřeší se na cti a vážnosti stavu, jedná-li přímo s procesním odpůrcem, byť byl odpůrce v té době již soukromě vypověděl svému zástupci plnou moc.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1938, Ds I 62/38.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl odvolání obviněného advokáta z nálezu kárné rady advokátní komory, jímž byl uznán vinným kárným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu.

Důvody:

Odvolání, které odporuje kárnému nálezu podle obsahu vývodů a konečného návrhu jen co do výroku o vině, vytýkajíc mu nesprávné právní posouzení a nesprávné hodnocení výsledků průvodního řízení, nelze přiznati oprávnění.

Napadený nález vidí kárné provinění obviněného v tom, že jako právní zástupce J. Š. v rozvodovém sporu proti jeho manželce M. Š. a v exekuční věci, vedené proti Š. jeho manželkou, pominuv jejího právního zástupce Dr. K., ačkoli plná moc Dr. K. tehdy nebyla ještě vypovězena a stalo se tak mimosoudně teprve dopisem M. Š. ze dne 20. února 1935, odvolal jednak podáním ze dne 16. února 1935 jménem svého mandanta žalobu o rozvod, vzdávaje se žalobního nároku, a navrhl podáním téhož data zrušení zmíněné exekuce, připojiv k prvnímu podání potvrzení M. Š. ze dne 15. února 1935, že neúčtuje útraty sporu, ke druhému pak potvrzení M. Š. téhož data, jímž se vzdává vymáhaných útrat Kč 214.94 a veškerých útrat exekučních a souhlasí se zrušením exekuce, kterážto potvrzení obviněnému odevzdal jeho mandant, — dále pak v tom, že se v dalším běhu věci účastnil jednání s protistranou M. Š. dne 4. dubna 1935 a 27. května 1935, ačkoli ani tehdy plná moc Dr. K. nebyla ještě soudně vypovězena.

Správnost těchto skutečností, o něž se opírá kárný nález, odvolání přes povšechně vznesenou výtku nesprávného hodnocení výsledků průvodního řízení vůbec nepopírá, snaží se však dolíčiti, že obviněný byl přesvědčen o tom, že mezi spornými stranami k uvedeným dohodám co do ukončení rozvodové a exekuční věci došlo, jakož i o tom, že M. Š. plnou moc Dr. K. vypověděla; nelze prý proto obviněnému jeho postup přičítati jako kárné provinění, když prý nelze advokátu klásti za vinu, uvěří-li informaci udělené mu mandantem, a nelze po něm žádati, aby se přesvědčil na základě soudních spisů, zdali se výpověď plné moci stala cestou soudní, nehledíc ani k tomu, že podle názoru odvolatelova i výpověď plné moci Dr. K. toliko mimosoudním dopisem jeho mandantky byla plně dostatečná.

Odvolání nelze přisvědčiti.

I když obviněný na základě zmíněných dvou potvrzení ze dne 15. února 1935, předaných mu J. Š., mohl předpokládati, že mezi J. Š. a jeho manželkou skutečně došlo k dohodě těmito potvrzeními osvědčené, nemohl nijak předpokládati, že se M. Š. k této dohodě rozhodla po úradě se svým právním zástupcem Dr. K. Strany jsou ovšem oprávněny, aby se, byť i jsou obě zastoupeny advokáty, samy shodly o vyřízení právní záležitosti. Čest a vážnost advokátního stavu však vyžaduje, aby advokát jedné strany, který se o této dohodě stran dozvěděl, uvědomil o tom především právního zástupce strany druhé, než na základě této dohody přistoupí k dalším krokům, zejména je-li tato dohoda v neprospěch druhé strany, jak tomu bylo i v souzeném případě, kde

se M. Š. vzdala jednak nároku na přisouzení útrat v rozvodovém sporu, jednak vymáhaných útrat Kč 214.94 a veškerých útrat v exekuční věci. Když obviněný takto nepostupoval, nýbrž připojuje ona potvrzení odvolal žalobu o rozvod, pokud se týče navrhl zrušení exekuce, aniž před tím Dr. K. o dohodě stran uvědomil, projevil tím nevážnost k činnosti kolegy, jednal nekolegiálně a jeho postup se proto příčí cti a vážnosti stavu. Toho si byl obviněný také zřejmě vědom, neboť sám uvedl ve svém podání na kárnou radu ze dne 26. srpna 1935, že mu již 13. června 1934 jeho mandant J. Š. oznámil, že se se svou manželkou smířil a že se dohodli na odvolání žaloby, že však svému mandantu řekl, že jeho manželka to musí oznámiti také svému právnímu zástupci Dr. K, a že si sám telefonicky zavolal Dr. K. a řekl mu, co mu jeho mandant oznámil.

Z toho je vidno, že si obviněný správného, požadavkům kolegiality a tím i cti a vážnosti stavu odpovídajícího postupu byl dobře vědom. Tím více ovšem dlužno spatřovati kárné provinění obviněného v tom, že nedbaje vůbec právního zástupce M. Š., vešel s ní dne 4. dubna 1935 a 27. května 1935 v přímý styk o zahájených právních věcech.

Obviněného neomlouvá, že mu snad jeho mandant před odvoláním žaloby o rozvod a před podáním návrhu na zrušení exekuce sdělil, že jeho manželka vypověděla Dr. K. plnou moc, pokud se týče že v době, kdy se napotom obviněný účastnil jednání obou stran v jeho kanceláři, M. Š. skutečně již soukromým dopisem Dr. K. plnou moc vypověděla, poněvadž se zrušení plné moci podle § 36 c. ř. s. stává právně účinným vůči odpůrci teprve tím, že mu bylo oznámeno soudním doručením zvláštního podání. To se nestalo. Naopak Dr. K. i po oné mimosoudní výpovědi plné moci M. Š-ovou učinil ještě další soudní kroky ve prospěch své mandantky a obviněný, který o tom věděl, musil proto s Dr. K. počítati jako s právním zástupcem M. Š., jehož plná moc dosud neuhasla. Že si toho byl obviněný dobře vědom, plyne ostatně jasně z toho, že při zmíněném jednání dne 4. dubna 1934 a 27. května 1934 šlo právě též o to, aby M. Š. výpověď plné moci Dr. K. soudně odpůrci oznámila.

S hlediska kárného přečinu zlehčení cti a vážnosti stavu je rozhodné, že se čin stal známým i třetím osobám k advokátnímu stavu nenáležejícím a že byl způsobilý snížiti vážnost advokátního stavu v očích těchto třetích osob. Tím spíše pak dlužno kárné provinění spatřovati v takovém jednání advokátově, které bylo třetími osobami také pociťováno jako jednání příčící se vážnosti stavu. Mylný je proto názor odvolatelův, že při posouzení kárné závadnosti jeho jednání nemělo býti přihlíženo k subjektivnímu názoru M. Š. v uvedené příčině. Bylo proto o odvolání obviněného z výroku o vině rozhodnouti tak, jak se stalo.

Čís. 377 dis.

K § 68, písm. a) adv. por.

Advokát, ak je presvedčený, že opravný prostriedok (dovolacia žiadosť) nemá nádej na úspech, je oprávnený žiadať od strany výslovný